



BUKS – Tidsskrift for Børne- og Ungdomskultur

Nr. 74 2026 • Årgang 42 • ISSN online 2446-0648 • www.buks.dk

Pernille Welent Sørensen, Rikke Brown, Marie Grønbæk Bjerregaard,
Maria Bach Boserup, Gro Hellesdatter Jacobsen og Søren Sindberg Jensen

**Med Ninjakappe, Nordiske spillemænd, Vurderende blikke,
Bygge, Krea-rummet, Olivia Newton-John og en kabelkasse –
undersøges børns mulige *frirum* i æstetiske processer**

Resumé:

En undersøgelse med afsæt i projektet EXPECT_Art (EXPloring and Educating Cultural literacy Through Art).

Essayet undersøger, hvordan æstetiske processer kan skabe frirum for børn gennem eksperimenterende og sanselige aktiviteter. Med afsæt i konkrete praksisser, begrebet kritisk kulturel literacy og et samskabt perspektiv fra EU-projektet EXPECT_Art udfordrer forfatterne forestillingen om kulturel forståelse som en individuel kompetence. Samtidig reflekterer de over, hvordan deres egne erfaringer og situerede viden påvirker deres syn på børn, æstetik og frirum. Afslutningsvis rejser forfatterne en række spørgsmål til videre inspiration, forskning og refleksion i feltet.

Nøgleord: æstetiske processer; frirum; kritisk kulturel literacy; samskabelse; situeret viden; børneperspektiver

Indledning

Dette videnskabelige essay er et samskabt bidrag, der udspringer af EXPECT_Art – et større europæisk forsknings- og udviklingsprojekt under EU's Horizon-program. Projektet undersøger og udvikler nye måder at genkende, værdsætte og give stemme til børns kulturelle udtryk i skoler og lokalsamfund. Centralt i projektet står begrebet kritisk kulturel literacy, som udfordrer forestillingen om kulturel forståelse og færdigheder som en individuel kompetence, kun nogle besidder. I stedet forstås kulturel literacy som noget, der opstår mellem mennesker – i relationer, fællesskaber og konkrete æstetiske og sociale praksisser. Som noget, der altid og allerede er til stede.

Med dette essay inviterer vi læseren til at undersøge, om æstetiske processer med børn kan forstås som frirum, hvor kritisk kulturel literacy bliver synlig, delt og forhandlet. Samtidig retter vi blikket mod os selv som deltagende forskere og kulturaktører. Vi der skriver, skriver os selv ind i refleksionen for at synliggøre, at vores viden er situeret – forankret i bestemte steder, erfaringer og barndomme (Haraway, 1988). Gennem korte refleksioner over egne barndomsoplevelser undersøger vi, hvordan forståelser af barndom og æstetik altid og allerede er til stede i vores blik på børn og deres handlinger.

Vi har stillet os selv den opgave at undersøge børns frirum i æstetiske processer. Vi spørger:

- Hvordan kan æstetiske processer skabe frirum for børn i skolen og i deres hverdagsliv?
- Et frirum for hvem – fra hvad og til hvad?
- Og hvordan bliver børns kulturelle literacy synlig i æstetiske processer i forbindelse med EXPECT_Art?

Disse spørgsmål danner baggrund for essayets samskabte undersøgelser og refleksioner. Som deltagere i projektet EXPECT_Art fra forskellige institutioner og faglige ståsteder undersøger vi, hvorvidt og hvordan børns æstetiske frirum kan forstås og anerkendes som centrale for udviklingen af kritisk kulturel literacy.

Essayet trækker på et nyere barndomssyn, inspireret af Alan Prout og efterfølgende forskere (Davies, 2014, 2021; Hohti, 2016; Lenz Taguchi, 2010; Spyrou, 2016). Her betones, at en vedvarende udfordring i barndomsforskningen er at undersøge, hvordan forskellige versioner af det at være barn og voksen bliver til i komplekse samspil mellem diskursive, materielle og relationelle kræfter. Børn forstås ikke ud fra på forhånd givne normative positioner, men som kontinuerligt tilblivende i forbundne menneskelige og ikke-menneskelige relationer – i skolen, i lokalsamfundet og i kunstneriske og æstetiske processer. Viden skabes således ikke *om* børn, men *med* børn, i de levende forbindelser, der opstår i forskningspraksis.

Dette perspektiv informerer både artiklens tilgang og form. Snarere end at forklare og fortolke søger vi, med udgangspunkt i vores egne positioneringer som voksne fagpersoner – set gennem erindringer fra vores barndom og vores observationer i EXPECT_Art – kritisk at reflektere over æstetisk praksis som muligt frirum. Samtidig søger vi at forbinde os til de æstetiske processer, som både børnene og vi selv indgår i.

Dette essay indledes med korte fortællinger fra vores egne barndomme og bevæger sig dernæst ind i erfaringer fra feltarbejdet i EXPECT_Art. Her reflekterer vi fagligt over frirum og æstetiske processer. Afslutningsvis samler vi trådene i syv spørgsmål, der kan inspirere til videre undersøgelser af æstetiske processer som frirum for børn og voksne. Først udfolder vi dog projektets baggrund og det teoretiske tankegods, der ligger til grund for artiklen.

Baggrund

I EXPECT_Art samarbejder forskere, kulturformidlere og kunstnere på tværs af seks europæiske lande – Danmark, Polen, Slovenien, Spanien, Tyskland og Ungarn – om at genkende og forstørre børns kulturelle literacy i skolens og lokalsamfundets hverdagsliv. Projektets ambition er at synliggøre børns kulturelle literacy som noget, de som kulturelle væsener altid allerede besidder, og ikke som noget, de først tilegner sig i mødet med skolen og andre institutioner (Jacobsen & Nielsen, 2026).

I denne forståelse kommer kulturel literacy til syne i kraft af, at den anerkendes og gives betydning i relationer – af andre børn, lærere og pædagoger i skoleregi. Kulturel literacy forstås således ikke som en individuel kompetence, men som noget relationelt og situeret, der bliver synligt i bestemte sociale, materielle og institutionelle sammenhænge. Perspektivet udspringer af det, der betegnes som den »sociale vending«, hvor kulturel literacy forstås som sociale praksisser (Gee, 1996; Rutten et al., 2013), forankret i specifikke historiske, kulturelle og institutionelle kontekster (Perry, 2012; Baßler et al., 2024, s. 11).

Projektet har et særligt fokus på børn i marginaliserede positioner og på deres udtryk og perspektiver som værdifulde bidrag til fælles læring og dannelse. Marginalisering forstås som noget, der kan knytte sig til forskellige sociale kategorier – for eksempel klasse, race, køn, alder eller funktionsvariationer – og til samspillet mellem disse. Det kritiske aspekt i kritisk kulturel literacy peger dermed på et blik, der undersøger og udfordrer de samfundsmæssige strukturer og magtforhold, der kommer til udtryk i kunstneriske praksisser og i måder at udtrykke kulturel literacy på. Når EXPECT_Art arbejder med betegnelsen kritisk kulturel literacy, henviser det således til et dekoloniale og magtkritiske perspektiv (Mellor, 2022; Mignolo, 2009; Mignolo & Walsh, 2018). Et perspektiv, der gennem anerkendelse af børns eksisterende kulturelle udtryk søger at forstyrre og udfordre marginaliserende forståelser og positioneringer.

Hvert deltagerland bidrager med både forskningsinstitutioner og kunst- og kulturpartnere. I Danmark består partnerkredsen af Syddansk Universitet (koordinator), Professionshøjskolen Absalon, Aalborg Universitet og Institut for Børnekultur (tidl. Kulturprinsen). Samarbejdet mellem forskere, kulturformidlere og kunstnere muliggør et tværfagligt blik på børns æstetiske praksisser – både i og uden for skolen – og åbner for møder mellem forskellige udtryksformer, faglige sprog og perspektiver.

I projektets danske del arbejdes der primært sammen med børn fra 4. klasse samt deres lærere og pædagoger. Børnene kommer fra to forskellige skoler og én klub, placeret forskellige steder i landet. Det, der kendetegner disse steder, er en stor social, økonomisk og etnisk variation samt en politisk bestemt marginalisering af de boligområder, hvor en del af børnene bor, som danner baggrund for projektets undersøgelser af, hvordan kulturel literacy kommer til udtryk, forhandles og gives værdi i forskellige hverdagskontekster

Bagvedliggende tænkninger: at blive til med andre

I EXPECT_Art er vi inspireret af Donna Haraways (2016) forståelse af samskabelse – eller »sympoiesis« – som et »becoming-with others«. Her forstås væren og viden som gensidigt forbundne: Vi bliver altid til med andre. I projektets deltagende, kunstbaserede forskning betyder det, at »de andre« ikke alene er mennesker, men også materialer, steder, teknologier og mere-end-menneskelige elementer. Som det formuleres i projektets *Internal Reflective Guidelines* (Baßler et al., 2024, s. 6–7), er væren altid relationel – også i forhold til ikke-

menneskelige aktører – og deltagelse i forskningsprocesser handler om at blive til i og gennem disse relationer.

I denne forståelse bliver »becoming-with others« både et metodisk og et etisk greb. Det giver os mulighed for at reflektere over, hvordan vi som forskere, medforskere, kulturpartnere, børn, pædagoger og lærere bliver til med hinanden i de æstetiske og kulturelle processer i skole og lokalsamfund, som vi undersøger. Haraway (2016, s. 16) beskriver dette som en »respons-ability« – en etik, der handler om at tage ansvar for andres tilblivelser og væren, og for de verdener, der skabes gennem handlinger, viden, sprog og strukturer.

Haraway anvender begrebet »worlding« til at beskrive disse samskabende processer: de måder, hvorpå mennesker, materialer og steder skaber verdener sammen. »Worlding« peger på forbundne, samarbejdende og ofte konfliktfyldte måder at skabe verden på, når forskellige aktører – menneskelige såvel som ikke-menneskelige – bliver til i relation til hinanden. Begrebet åbner for en forståelse af æstetiske processer som mødesteder, hvor nye fortællinger, forbindelser og erkendelser kan tage form.

I EXPECT_Art opfordres vi derfor til at tænke med »more-than-human elements«, idet processer omkring »becoming« og »being« er tæt forbundet med projektets begreb om kritisk kulturel literacy. Dette perspektiv er hjælpsomt, når vi undersøger praksisser i skole og lokalsamfund, fordi det skærper opmærksomheden på, hvordan også materialer, fysiske omgivelser, rum og genstande er medskabere af æstetiske rum, relationer og betydninger.

Æstetiske processer kan i denne sammenhæng antage mange former og forstås på forskellige måder: som læren om sanselig erkendelse (Austring & Sørensen, 2006, s. 12), der kommer til udtryk i æstetiske formsprog (Austring & Sørensen, 2006, s. 159); som kunstnerisk skabende fællesskaber, hvor mennesker, materialer og steder sammen skaber mangfoldige udtryk (Kusk, 2022, s. 200–201); som materialepoetiske øjeblikke, hvor der skabes og opdages i kontinuerlige samspil mellem mennesker, mere-end-mennesker og materialer (Waterhouse, 2021, s. 292); eller som performative og iscenesatte handlinger, der socialiserer os ind i den kultur, vi er en del af – og hvor vi både gør æstetiske processer og selv bliver gjort genkendelige gennem bestemte måder at udtrykke os på (Illeris, 2009).

Vi har forholdt os til frirum som en åben kategori, der bliver til situeret – i konkrete sammenhænge, relationer og materialiteter. Med afsæt i æstetiske processer og et mere-end-menneskeligt blik undersøger vi frirum ikke blot som et tidsrum uden krav, men som et samspil mellem børn, voksne, steder, stemninger, materialer, magt og kulturelle forventninger, der tilsammen åbner – eller lukker – bestemte handlemuligheder.

Denne forståelse kan læses i forlængelse af Nørgaards (2025) analyse af frihed i en fritidspædagogisk kontekst, hvor frihed ikke forstås som individuel uafhængighed, men som noget, der indskrives sig i det pædagogiske paradoks – spændingsfeltet mellem individ og fællesskab. Frihed fremstår her som relationel og situeret. Samtidig udvider vores kritiske og mere-end-menneskelige blik denne forståelse ved at pege på, at frihed og frirum ikke alene forhandles mellem mennesker og kontekster, men også i relationer til politiske strukturer, materialer, rum, artefakter, stemninger aktiv medskaber de betingelser, hvor handlinger bliver mulige.

Med disse teoretiske afsæt undersøger vi i artiklen forskellige måder at forbinde os til æstetiske processer som mulige frirum – ikke som adskilte fra magt og relationer, men som situerede, materielle, samskabte og forhandlende rum for tilblivelse.

Et samskabt essay: sådan gjorde vi

Dette skriver udformet som et samskabt essay. Metodisk har vi arbejdet i tresammenhængende bevægelser, der tilsammen synliggør både vores positioneringer og de refleksive processer, som artiklen udspringer af.

At situere os selv

Hver forfatter har skrevet en kort tekst, hvor vi præsenterer os selv, herunder vores faglige baggrund, institutionelle tilknytning og rolle i EXPECT_Art-projektet. Formålet har været at synliggøre de forskellige positioner, vi skriver fra, og at anerkende videns situerede karakter. Ved eksplicit at gøre vores ståsteder tydelige søger vi at modvirke forestillingen om et neutralt eller objektivt blik. De tekster hvor vi kort præsenterer os, hver især, findes bagerst i teksten.

Barndommens æstetiske frirum

Dernæst har vi hver især beskrevet et æstetisk frirum fra vores egen barndom – fra en alder omkring 9–10 år, svarende til alderen på de børn, vi arbejder sammen med i EXPECT_Art. Disse vignetter har haft til formål at styrke refleksioner over forskerpositioner og over, hvordan personlige erfaringer former vores forståelser af barndom og æstetik. Samtidig har det været et forsøg på at stille os solidariske med de børn, vi forsker med, ved ikke kun at skrive om dem, men også bidrage med egne barndomsfortællinger. Dette sker med en bevidsthed om, at vi indtager privilegerede positioner i denne sammenhæng, idet det er os, der vælger, hvilke fortællinger der bringes frem – både fra feltarbejdet og fra vores egne liv.

Faglige refleksioner om frirum

Afslutningsvis har hver forfatter skrevet 1–2 sider med udgangspunkt i spørgsmålet: »Hvordan forstår vi æstetiske processer som frirum for børn inden for EXPECT_Art-projektet?« Her responderer vi på observationer og erfaringer fra feltarbejdet ved at skrive frit og inddrage relevante referencer og teoretiske rammer. Inspireret af MacLures (2013) begreb om at »sansede data« har skrivningen fungeret som en måde at forbinde sig til datamaterialet på, snarere end at forklare eller fortolke det entydigt.

Ved at sammenflette personlige, teoretiske og empiriske dimensioner søger artiklen at fremhæve samspillet mellem situeret viden og fælles analyse i et rhizomatisk format, som et netværk i et fladt landskab (Deleuze i Maclure, 2013). Ligesom vi inviterede hinanden ind i vores refleksioner undervejs, inviterer vi også læseren til at tænke med og lade sig inspirere af de perspektiver og tilgange, der udfoldes i teksten.

Vi skriver både som »et vi« og »et jeg« i henholdsvis de fælles refleksioner (vi) og de individuelle barndomsfortællinger og responser på feltarbejdet (jeg).

Vores situeringer

Fælles for os, der skriver, er, at vi er født og opvokset i Danmark. Vi er langt-uddannede, hvide og indtager alle privilegerede positioner. Vores faglige baggrunde spænder fra forskere og undervisere ved universiteter og professionshøjskoler til kunsthistorikere og lærere med virke inden for kunst- og kulturformidling på Institut for Børnekultur.

Magt udøves ofte mest effektivt gennem kontrol over definitioner. I kraft af vores voksenpositioner og faglige specialiseringer har vi et betydeligt magtovertag i dette projekt: Vi har indflydelse på, hvilke begreber der anvendes, hvilke perspektiver der gives plads, og

hvad der træder frem som viden. Dette placerer os i et grundlæggende paradoks – at ville forstyrre magtstrukturer, samtidig med at vi selv er en del af dem.

Ved at skrive os selv frem i teksten søger vi ikke at ophæve dette paradoks, men at gøre det synligt og dermed undersøgbart. Vi retter opmærksomheden mod, hvordan vores egne situationer, erfaringer og barndomserindringer responderer på det, der kommer til syne, når vi undersøger børns mulige frirum i æstetiske processer i EXPECT_Art.

Efter denne fælles situation inviteres du som læser ind i fire fortællinger fra os som deltagere i projektet. Fortællingerne kan læses i vilkårlig rækkefølge.

Med Olivia Newton-John på lejrskole

Jeg gik på lilleskole, hvor lejrskole var en årlig begivenhed. Vi skulle til Nordjylland med tog, og hele storrømmet, 4. til 7. klasse, skulle med. Jeg gik selv i 4. klasse og var ved at blive veninde med Anna, der var flere år ældre end mig. Anna dukkede op – lidt sent – faktisk i sidste øjeblik, klædt som Sandy fra filmen Grease. Hun havde tætsiddende sorte bukser, høje sko, en lille top og en kort satinjakke på. Hun bar en blød taske over skulderen, havde sort makeup og skinnende lipgloss. Jeg stod som fortryllet.



Lp-cover GREACE, Olivia Newton-John (Foto: Pernille Welent Sørensen)

For mig var det drømmen: at turde låne en identitet at træde ind i en rolle, at blive til en anden bare for et øjeblik. Lærerne rystede på hovedet, og Anna blev sendt hjem for at skifte til »mere passende lejrskoletøj«. Men forvandlingen var sket.

Nogle måneder senere blev jeg inviteret hjem til Anna, hvor jeg fik lov at prøve hendes tøj. Jeg husker fornemmelsen af at bevæge mig anderledes i de stramme bukser og de høje sko – at mærke, hvordan kroppen forandrede sig med tøjet. Anna var, uden at hun vidste det, en performer i et stedsspecifikt teaterstykke. Hun forhandlede popkultur og børnemagt på lilleskolen. Det var ikke, fordi rågummisåler blev udskiftet med høje hæle, men der åbnede sig noget – noget med at overskride de forventninger og normer, der var sat.

Når jeg tænker tilbage på Anna, taler den uddannede voksne kvinde til mig – hende, der også får øje på alle paradokserne i fortællingen, men jeg mærker også kraften i de materielle objekter og tøjet hun bar. Det sanselige møde med den glinsende lipgloss på mine læber. Jeg tænker på de børn, jeg møder i dag, og på mine egne børns ønsker om at se ud og handle på

bestemte måder, og hvordan de bliver mødt i deres drømme. Og i dette øjeblik forbinder jeg mig også med, hvordan livet kan opleves forskelligt gennem æstetiske, sanselige, materielle møder, der opløser og forbinder tid og identiteter på nye måder.

For mig var Anna på Hillerød station dette; et æstetisk frirum – et sted for drømme og forvandling, hvor det blev muligt at eksperimentere med identiteter og positioner. Et rum til at undersøge: Hvem kan jeg blive til?

Bygge og børneværksted

Et frirum for mig som barn var byggelegepladsen på Musvågevej, af de lokale kendt som »Bygge«. Her tilbragte jeg i 1. og 2. klasse hver eftermiddag efter skole, og jeg husker de mange værksteder, hvor man kunne sy, bygge, male mm. Jeg husker især de produkter, der kom ud af det: at sy sit eget joggingsæt, at bygge sit eget hus på byggelegepladsen sammen med en ven og at brodere billeder, som jeg derefter lavede trærammer til i træværkstedet.

Et andet frirum, hvor jeg fra omkring 3. klasse begyndte at komme, var Børneværkstedet på Kunstakademiet i Vestergade. Her lavede vi keramik en eftermiddag om ugen, mens vi hørte Børneradio. De voksne på værkstedet var en keramikker og en billedkunstner, som gav faglige råd om det tekniske mht. ler, glasering og brænding men ellers blandede sig udenom og arbejdede på deres egne værker.

Både på byggelegepladsen og børneværkstedet fylder de voksne, og også de andre børn, ret lidt i min erindring. Det vigtige var stemningen og materialerne i værkstedernes særlige rum, og de ting vi selv kunne lave med vores hænder og ud fra vores egne idéer. Byggelegepladsen lukkede i 2008 og Børneværkstedet i 2023.

Rock N' Roll Fantasy

Jeg husker det tydeligt. Stuegulvet i mit barndomshjem, det bløde gulvtæppe under mig, FDB-møblerne omkring mig som tavse tilskuere, og lyset, der væltede ind ad de høje 70'ervinduer. Jeg sad ved stereoanlægget og lyttede til min fars gamle LP med The Kinks. Rock N' Roll Fantasy. »Hello you, hello me, hello people we used to be« – og jeg var alle dem på én gang.

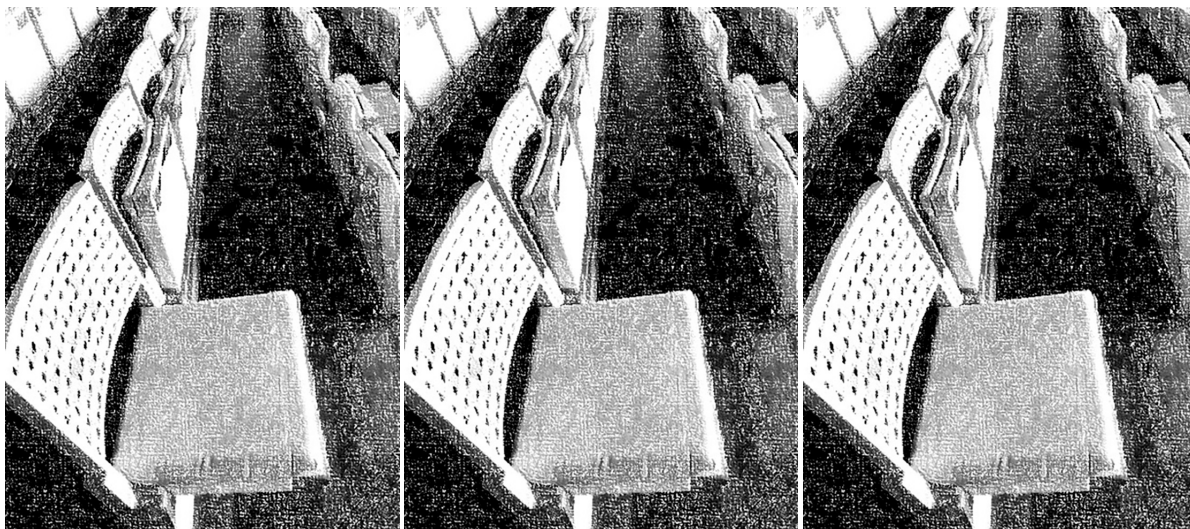
Det var et frirum. Ikke planlagt, ikke tilrettelagt. Et sted, hvor jeg bare kunne være i musikken, i stemningen, i mig selv. Jeg var barn, men jeg var også lytter, drømmer og medskaber. Det var en æstetisk oplevelse, før jeg vidste, hvad æstetik betød.

Og i dag, når jeg ser børn sidde på gulvet med pensler, pap, beats og idéer, så genkender jeg det. Det rum, hvor fantasien får lov at larme, og hvor der er plads til at være den, man er – og den, man endnu ikke er blevet. Jeg tror, vi skal lytte mere til de øjeblikke, hvor børn sidder på gulvet og forsvinder ind i en sang, en streg, en tanke. For dér – midt i det stille, det skæve, det sanselige – ligger frirummet og venter.

Nordiske Spillemænd

Jeg var syv år, for det var det år, hvor julekalenderen om Nissebanden blev vist på DR for første gang. På museet Louisiana i Humlebæk kunne man 1. januar komme til nytårskoncert i museets koncertsal. Jeg var der sammen med min familie for at høre De nordiske spillemænd – et orkester, der spillede nordisk folkemusik, et sted beskrevet som »legende hopsaer og svingende polkaer, der på én gang rummer lyse nordiske somre og mørke svenske skove«.

Anledningen til, at vi tog afsted, var nok, at agent A38 fra julekalenderen var med i orkesteret. Men jeg må også have kunnet lide musikken. For jeg husker – eller jeg har måske nærmere fået fortalt – at et par ældre mennesker, som sad i nærheden, bemærkede, hvor fint det var at se, hvordan jeg sad og klappede med på musikken.



Stolerække, Louisianas Koncertsal (Foto: Pernille Welent Sørensen)

Det, som måske kunne forstås som et frirum – hvor jeg sad og nød den flotte sal, de legende hopsaer og svingende polkaer og at se A38 i virkeligheden dernede på scenen – blev jeg på den måde opmærksom på, samtidig var genstand for andres vurderende blikke. Jeg husker det som om, jeg tænkte, at det var en underlig ting at få ros for.

Mulige æstetiske frirum i EXPECT_Art?

I næste del af artiklen vender vi opmærksomheden mod nutiden og de erfaringer, vi har gjort os i forskningsprojektet ud fra vores forskellige personlige situationer og faglige interesser, der alle bevæger sig inden for feltet børn, æstetik, pædagogik og ulighed men på forskellige måder. Ligesom de personlige fortællinger kan de læses i vilkårlig rækkefølge.

Kabelkassen

Mie Buhl beskriver æstetisk praksis i et sociomaterielt og situeret læringsperspektiv, hvor individ og værk træder i baggrunden til fordel for socialitet og situationer, hvor der læres med og gennem æstetiske praksisser i bred forstand. Her forstås kroppe, materialer og sociale relationer som medvirkende aktører i det, der sker. Buhl anvender metaforen om, at enkeltportrættet er afløst af gruppebilledet, til at indfange et skifte i æstetikforståelsen, hvor den individuelle ekspert og smagsdommer erstattes af fælles tilblivelser og sociale meningsforhandlinger (Buhl, 2019, s. 114).

Helen Illeris peger tilsvarende på, at den æstetiske og kunstpædagogiske udvikling i stigende grad bevæger sig væk fra elitære og ekskluderende rum og hen imod mere inkluderende praksisser, hvor nye fælles mødesteder for æstetiske og kunstneriske oplevelser kan opstå (Illeris, 2010, s. 43).

Jeg kan ikke sige, hvornår, hvordan – eller om – de børn, jeg har mødt i EXPECT_Art, oplever det æstetiske som et frirum. Men jeg oplever et vedvarende ønske i projektet om at etablere nye, mere inkluderende mødesteder gennem æstetiske greb og praksisser: at skabe nye gruppebilleder, hvor flere kan komme til syne, og hvor det, vi ellers overser, midlertidigt kan træde i forgrunden.

Mit eksempel stammer fra et skolebesøg, hvor elever fra 4. klasse blev inviteret til at gå på opdagelse i skolens nærområde. Kulturformidleren fra Institut for Børnekultur indledte turen ved at opfordre børnene til at indtage forskellige positioner – som kunstdetektiver, journalister og dirigenter – i deres møder med de værker, vi stødte på undervejs.

Vi standser ved en skæv kabelkasse med påskriften »Telefoni«. Overfladen er dækket af graffiti. En gruppe piger træder frem. En af dem siger, at dette er kunst – noget med farverne, formen, måden det er gjort på. Hun bliver inviteret til selv at skabe et værk. Hun former de andre pigers kroppe, justerer skuldre og arme, spejler dem i hinanden. Vi andre står omkring. Ser på. Klapper bagefter. Et øjeblik er rollerne forskudt. Hun går videre, tæt filtret ind i gruppen. Vi følger efter.

Jeg læser situationen som en forhandling af positioner – og af retten til at definere, hvad der kan træde frem som kunst. Kabelkassen, pigerne, kulturformidleren og os andre som publikum indgår i et nyt gruppebillede: en åben socialitet (Buhl, 2019), hvor skel mellem vidende og uvidende, værk og beskuer, kunstformidler og kunstoplever midlertidigt opløses og gentænkes. Situationen kan forstås som et eksperimenterende rum, hvor alternative mødesteder for æstetiske oplevelser og genkendelser i skolen tager form.



Kabelkasse (Foto: Pernille Welent Sørensen)

Samtidig kalder situationen på en vedvarende etisk opmærksomhed. For selv om positioner forskydes, er det fortsat os – de udefrakommende voksne i projektet – der iscenesætter rammerne og inviterer til bestemte måder at deltage på i børnenes eget lokalområde. Der er en risiko for, at eksisterende magtrelationer ikke ophæves, men transformeres og genindsættes i nye former, blot med andre intentioner. I denne forstand peger situationen ikke mod en afsluttet retfærdighed, men mod det, Barad betegner som »a justice to come« (2007) – en retfærdighed, der endnu ikke er realiseret, men som forpligter til fortsat opmærksomhed, ansvar og forstyrrelse.

Når æstetisk praksis forstås som en relationel orientering i et kritisk perspektiv, bliver den både et potentiale for modstand og et rum for forestillinger om andre måder at være sammen på. At anskue æstetisk læring og praksis som social og situeret (Wenger, 2004; Buhl, 2019) flytter fokus fra det enkelte barns indre oplevelse til de kollektive processer, hvor kulturformidlere, elever, lærere, forskere, materialer, idéer og kroppe danner betydning sammen. Æstetikken bliver her et sanseligt møde med verden, en relationel tilblivelse og en refleksiv kommentering af det, der sker – ikke i et magtfrit frirum, men som et andet mødested, hvor positioner kan afprøves, forskydes og midlertidigt gentænkes.

Kreariummet

I de fritidspædagogiske kontekster (SFO og klub), hvor vi har observeret i EXPECT_Art, har vi fået anledning til at reflektere over, hvad der kan være frirum for børn. Især krearummet i skolens SFO har fungeret som et fritidspædagogisk værksted, hvor pædagogiske arrangementer af materialer, værktøjer og stemninger har haft en opfordringskraft (Jacobsen et al., 2020), der har gjort, at børnene har valgt at bevæge sig ind i det lille rum i SFO'en og bruge materialer og værktøjer til at udtrykke sig.

Den faste voksne i krearummet var en meget erfaren fritidspædagog, og det var tydeligt, hvordan hun foruden at lægge materialer frem, der passede til ugens tema – bestemt af årstider, højtider, arrangementer på skolen eller andre temaer – naturligt kunne holde sig tilbage og give mest mulig plads til børnenes egne idéer og udtryk. Der var heller intet krav om, at børnene skulle lave deres værker færdige. Da der fx blev lavet dekorerede æsker, lå flere af dem længe ufærdige på hylden efterfølgende, fordi børnene nu var i gang med andre aktiviteter i eller udenfor krearummet.

Vi reflekterer over, at de æstetiske processer, der blev mulige i krearummet, kan være et frirum for børn, fordi de selvvirksomt kunne vælge og afprøve, hvad de ville lave. Det, der mest opfordrede til at udfolde sig æstetisk, var ikke den voksne, men rummet, dets indretning og materialer. Der var lagt materialer frem til aktiviteter, men det var i høj grad op til børnene, hvordan de ville bruge dem. Vi så over flere dage to piger fra 1. klasse, som var meget optagede af at lave forskellige dekorationer med affald fra blyantspidseren og limpistol, uden at nogen voksne blandede sig.

Vi ser krearummet som et frirum fra stærkt styrede pædagogiske aktiviteter (som fx undervisning) og et frirum til selvvirksomt at medvirke i egne dannelsesprocesser. Vi ser krearummet som et pædagogisk arrangement, der har opfordringskraft (Prange & Strobel-Eisele 2015; Komischke-Konnerup, 2018, Jacobsen et al., 2020). Det pædagogiske arrangement, der udgøres af krearummet og de mindre pædagogiske arrangementer heri (både planlagte og spontane), har pædagogiske intentioner, men de holdes svage, dvs. de er ikke gjort tydelige for børnene (Komischke-Konnerup, 2018). Det betyder ikke, at rummet er fri for magt eller ulighed (rummet er fx stadig præget af pædagogens intention og normer), men det muliggør børnenes egen medvirken i æstetiske dannelsesprocesser.

Vi så, at børnenes egne initiativer og valg kom til udtryk pga. den relativt frie (svagt styrede) pædagogik. Det gjorde det muligt at få øje på børnenes viden om, kunnen og glæde ved æstetiske udtryk og udtryksformer. Vi så, at børnenes kulturelle literacy er mere end individuel kompetence ved, at de inspirerede hinanden og arbejdede sammen om spontant opståede værker, og ved at de trak på udtryk, der findes i den kunst og kultur, der omgiver dem, fra onlinefællesskaber og medier til venner og familie.

Ninjakappen

I en 5. klasse som vi arbejdede sammen med i projektet, skabte vi et rum, hvor det blev tydeligt, at kultur opstår mellem mennesker og i fællesskaber. Sammen med klassens lærer og en forsker iscenesatte vi et kostumeværksted for børnene med giner, tekstiler, pap, farvet malertape, klippe, nåle, garn, osv. Børnene skulle selv finde på, hvad kostumerne skulle være, og hvordan de skulle kreeres. Tre piger gik sammen om at lave en elegant balkjole, flere af drengene kastede sig over deres egne ninja-kostumer, en pige »syede« en taske ud af filtplader, en dreng byggede en rustning, og flere af børnene konstruerede deres egne hatte.

Midt i det hele stod en stille dreng, som havde udset sig et stort, tungt stykke stof til sin ninjakappe. Han stod lidt opgivende med stoffet, som om han ikke kunne gennemskue, hvordan han skulle komme videre med det. Jeg spurgte, om han ikke kunne tænke sig mindre stykke stof og fandt forskellige stykker i bunken, som ville være lettere for ham at håndtere. Men han blev ved med at tage fat i det store stykke. Det var som om, han allerede havde set kappen for sig. Jeg hjalp ham med at klippe huller til arme, vikle det rundt om ham og binde det fast med et bånd. Det blev en fantastisk ninjakappe – lidt tung og upraktisk, men han strålede af stolthed og gik straks i gang med at lave et sværd ud af en pind, han havde fundet i pausen.



Kostumeworkshop, Ninjakappe, maske og sværd (Fotos: Institut for Børnekultur).

Jeg oplevede drengens tavse insisteren på det store stykke stof som hans egen æstetiske vurdering – en sanset beslutning, hvor han tog ansvar for sin egen kreation. Selv om han mødte en barriere i stoffets umedgørlighed, blev hans skabende proces til en sanselig, undersøgende og kropslig erfaring. Det var ikke blot en kreativ aktivitet, men en dannelsesproces, hvor han erfarede, sansede og formede sin egen fortælling i et fællesskab med andre ninjaer.

Workshoppen blev samlet set et billede på, hvordan børn tager afsæt i deres egne kulturelle erfaringer. Referencer fra film, sociale medier og digitale platforme sivede ind i deres valg af kostumer, farver og fortællinger. Men det var ikke en kopi, snarere en transformation. De tog det, de kendte, og gjorde det til noget nyt. Noget, der opstod mellem dem i samtaler, grin og stolthed. Magtstrukturer og dominerende fortællinger blev udfordret, leget med og omformet, og det er netop her de æstetiske processer bliver til frirum. Det bliver et frirum fra »det korrekte«, og det skaber en mulighed for at mærke, vælge, skabe og være. Når børn, som drengen med ninjakappen, får lov til at følge deres egne æstetiske spor, så opstår der noget vigtigt: Et rum, hvor de ikke bare udtrykker sig, men også bliver set og hørt på egne præmisser. Det er dét, vi skal værne om. Ikke som et supplement til læring, men som en nødvendig del af det gode børneliv.

Frirum fra at se modstand eller mangel

For mig er det interessante i EXPECT_Art og ved kritisk kulturel literacy, hvad der bliver anerkendt eller værdsat. Og hvad der omvendt forstås som forstyrrende, upassende eller endda som modstand.

Selvom du er et af de børn, som, når du indgår i æstetiske processer, gør »det rigtige« eller »passende« helt af dig selv – som en fisk i vandet – er æstetiske processer ikke nødvendigvis et frirum. Det kan selvfølgelig godt være rart, at du er i gang med noget andet, hvor du er fri for fx matematikopgaverne, hvis du føler, de er svære, eller at øve akkordskiftene på guitaren igen og igen, hvis de driller. Men også i æstetiske praksisser, hvor du ikke umiddelbart skal præstere noget bestemt (løse matematikopgaverne eller spille nummeret rigtigt på guitaren), vil der oftest være mere eller mindre passende måder at gøre den æstetiske praksis.

Evnen til at genkende og praktisere »god smag« er, med sociologen Pierre Bourdieus ord, en form for kulturel kapital i kropsliggjort form. Kropsliggjort kapital kan ikke overføres øjeblikkeligt (Bourdieu, 1986, s. 18). »Barnet inkorporerer det sociale i form af affekter, socialt farvede og kvalificerede«, skriver Bourdieu og peger på, at de positive eller negative vurderinger, der udtales om barnet, således må forstås som »performative udsagn om barnets væsen, som frembringer det, de udtaler« (Bourdieu, 2000, s. 167, egen oversættelse).

I forlængelse heraf kan Bourdieus forståelse af kulturel kapital som kropsliggjort og afspejlende samfundets dominansforhold og kampe om, hvad der opfattes som den »rigtige« kultur, bidrage til en forståelse af, hvorfor anerkendelse af alle børns kulturelle udtryk ikke kommer lige let. Kulturel literacy er i den forstand ikke nødvendigvis kulturel kapital, idet det, der anerkendes som kulturel kapital, beror på dominerende og historisk situerede kulturforståelser. Projektets begreb om kritisk kulturel literacy tydeliggør imidlertid, at det er muligt at forholde sig kritisk til sådanne dominerende forståelser af kultur.

Set i dette perspektiv bliver spørgsmålet om *frirum* i æstetiske praksisser ikke blot et spørgsmål om fravær af præstationskrav, men om hvilke kulturelle udtryk der på forhånd har mulighed for at blive genkendt, værdsat og legitimeret som meningsfulde bidrag.

Findes der æstetiske praksisser – og i skolens sammenhæng – som helt kan sige sig fri af normer for, hvad der er passende deltagelse? Når noget præsenteres som frirum eller som interesse- eller lystbaseret undervisning eller pædagogik, er det et spørgsmål, som er værd at stille. Som når bedstevenner eller en dybtfølt interesse bliver afgørende for ens deltagelse i valgbaseret klubpædagogik (Sauzet, 2025). Eller når en fritidsaktivitet i form af børnebasket for børn med psykiatriske diagnoser fremstår som et stærkt kulturelt ideal om

frirum, men samtidig foregår på ableistiske præmisser om at opnå udvikling og normalitet for det »særlige« barn (Hauch og Sandbjerg Hansen, 2024). Eller som når børns »frie« valg af profillinjer i skolen mønstrer sig med deres sociale baggrunde (Brown, 2017).

EXPECT_Art kan måske bedst forstås som et forsøg på at skabe en slags frirum for de professionelle – lærere og pædagoger – hvor de kan få øje på og værdsætte børns allerede eksisterende kulturelle literacy?

Det indebærer at give børn mulighed for at praktisere deres kulturelle literacy i skolens sammenhæng, og at de voksne kan bruge kunstbaserede metoder til at frigøre sig fra normer om den »gode elev«, som afspejler magtstrukturer i samfundet.

I praksis kan det handle om ikke at tolke børns æstetiske udtryk som modstand eller mangel, men i stedet – så vidt muligt – at tage afsæt i det, børnene bringer med sig, og give det værdi i skolens projekter.

Frirum som spændingsfelt

I arbejdet med dette videnskabelige essay har vi undersøgt, hvordan æstetiske processer både kan forstås som frirum og som forhandlingsrum – steder, hvor kulturelle normer, materialer, kroppe og stemmer træder frem og væves sammen i kontinuerlige tilblivelser. Frirum fremstår her ikke som steder uden struktur, men som levende relationer præget af magt, materialer, modstande og undersøgelser af mulige måder at være og handle på.

Når vi klipper, syr, bygger, lytter, drømmer eller danser, opstår øjeblikke af intens sansning og betydning – men også af forhandling og modstand. De æstetiske processer bliver dermed steder, hvor både børn og voksne kan få øje på sig selv og hinanden som deltagere i fælles verdenskabelser (Haraway, 2016).

Her viser æstetiske processer deres pædagogiske og etiske potentiale: ikke som frirum løsrevet fra magt og relationer, men som mulige mødesteder, hvor magt, positioner og former for forbundethed kan forhandles. Som steder for undersøgelser af sig selv og fællesskaber, hvor mennesker og materialer kan forbinde sig på andre måder, så noget andet – og måske nyt – kan komme til syne.

Det kan være, når byggelegepladsen eller krearummet inviterer børn til selvvirksomt at undersøge materialer og muligheder gennem deres særlige opfordringskraft. Eller når kroppen lader sig opsluge af musik og bliver til ét med rummet, ekkoerne og stemningerne. Når et stort stykke stof insisterer på at forblive stort, fordi det netop i sin størrelse kan blive til en Ninjakappe. Eller når lipgloss og en kabelkasse med graffiti bliver impulser til videre undersøgelser af, hvem man kan blive til – sammen med andre, med veninder eller fiktive figurer. I sådanne øjeblikke tilbyder æstetiske processer, til tider og for nogle, forskydninger i positioner, magt og relationer.

Måske mest centralt peger disse processer på muligheden for ikke at forstå børns æstetiske udtryk som modstand eller mangel, men i stedet tage afsæt i det, børn bringer med sig, og give det værdi i de sammenhænge, de indgår i.

Sammenfatning

I vores arbejde med denne essay har vi undersøgt, hvorvidt og hvordan æstetiske processer kan forstås som steder, hvor forestillingen om frirum sættes i spil. De fremstår ikke som magtfrie rum, men som forhandlingsrum, hvor kulturelle normer, materialer, kroppe og stemmer væves sammen i kontinuerlige tilblivelser.

I stedet for at skabe frirum i sig selv, kan æstetiske processer åbne muligheder for forskydninger – øjeblikke, hvor børn og voksne midlertidigt kan tænke, sanse og handle anderledes end det, hverdagen normalt tillader.

Hvem frirummet er for, og hvad det er et frirum fra og til, viser sig derfor altid i relation til de konkrete sammenhænge: til skolens normer, til pædagogiske strukturer, til de materialer og stemninger, der gør handling mulig. Til de forskere, der forsker og definere hvad der får betydning.

I disse forbundne sammenfiltringer bliver børns kulturelle literacy synlig, ikke som en ressource, der skal måles, men som en levet og situeret kunnen – en måde at skabe og udtrykke verden på, som samtidig forandrer den.

De æstetiske processer rummer således et etisk og pædagogisk potentiale, ikke ved at løsrive sig fra magt og struktur, men ved at gøre magtens bevægelser og forbindelser sanselige og forhandlingsbare. *Frirummet* forstås dermed som et *mellemværende* – et sted, hvor noget midlertidigt kan blive muligt, uden at det bliver endeligt frit.

Afslutningsvis vil vi gerne rejse en række spørgsmål, som forhåbentlig kan inspirere videre forskning og refleksion i feltet:

Refleksionsspørgsmål

1. Hvordan kan æstetiske processer åbne midlertidige muligheder for forskydning, deltagelse og sansning – uden at blive forstået som magtfrie frirum?
2. Frirum for hvem – fra hvad og til hvad? Hvordan viser frirumsforestillinger sig i praksis, og hvem får mulighed for at definere, hvad der opleves som frit?
3. Hvordan deltager materialer, kroppe og steder i forhandlingerne om, hvad der bliver muligt i æstetiske processer?
4. Hvordan kommer magt, kritik og modstand til udtryk i æstetiske sammenhænge – og hvordan kan de forstås som en del af det skabende snarere end som dets modsætning?
5. Hvilke etiske og pædagogiske forpligtelser opstår, når vi møder børns æstetiske handlinger som undersøgelser snarere end som udtryk for mangel eller modstand?
6. Hvordan kan æstetiske processer udfordre sociale og kulturelle normer for, hvad der tæller som passende 'kultur', 'smag' eller 'værdi'?
7. Hvordan kan voksne og institutioner ændre deres blik, så børns kulturelle literacy bliver synlig som relationel og situeret kunnen – snarere end som noget der skal læres, måles eller frigøres?

Referencer

- Austring, B. D., & Sørensen, M. (2006). *Æstetik og læring*. Hans Reitzels Forlag.
- Barad, K. (2007). *Meeting the universe halfway: Quantum physics and the entanglement of matter and meaning*. duke university Press.
- Baßler, B., tom Dieck, F. & Rosen, L. (2024). *EXPECT_Art D3.1 Internal Reflective Guidelines* [Unpublished manuscript]. RPTU University Kaiserslautern-Landau.
- Bourdieu, P. (1986). The forms of capital. In Richardsson, J.E. (red.), *Handbook of Theory of Research for the Sociology of Education* (pp. 241-258). Greenword Press.
- Bourdieu, P. (2000). *Pascalian Meditations*. Stanford University Press.
- Brown, R. (2017). *Klasset lyst: Skolens organiseringsformer læst som værdikampe og affektiv økonomi*. Ph.d.-afhandling. Aarhus Universitet.
- Buhl, M. (2019). Læring gennem æstetisk praksis. In Brodersen, P. (red.), *Det lærende menneske: at lære på forskellige måder* (pp. 97-118). Hans Reitzels Forlag.
- Davies, B. (2014). *Listening to Children: Being and becoming*. Routledge.
- Davies, B. (2020). *Entanglement in the world's becoming and the doing of new materialist inquiry*. Routledge.
- Haraway, D. (2016). *Staying with the Trouble: Making Kin in the Chthulucene*. Duke University Press.
- Hauch, M., & Hansen, C. S. (2024). På banen og på sidelinjen: Forældreorienteringer, idræt og børn med psykiatriske diagnoser. *Praktiske Grunde: Nordisk tidsskrift for kultur- og samfundsvidenskab*, 18(1), 27-52. [https://praktiskegrunde.dk/2024/praktiskegrunde\(2024-1d\)hauch-hansen.pdf](https://praktiskegrunde.dk/2024/praktiskegrunde(2024-1d)hauch-hansen.pdf)
- Hohti, R. (2016). Children writing ethnography: children's perspectives and nomadic thinking in researching school classrooms. *Ethnography and Education*, 11(1), 74-90. <https://doi.org/10.1080/17457823.2015.1040428>
- Illeris, H. (2009). Æstetiske læreprocesser som performative handlinger: Overvejelser over subjektivitet, identitet og form. *Cursiv* (4), 115-130.
- Jacobsen, G. H., Larsen, D. O., & Nielsen, O. S. (2020). Arrangementet som pædagogisk handlingsform. Pædagogers faglighed i skole og SFO. *Forskning i Pædagogers Profession og Uddannelse*, 4(1).
- Jacobsen, G. H., & Nielsen, K. L. (2026/in prep) Fortæl dem! Popsange som public pedagogy og afsæt for synliggørelse af kritisk kulturel literacy. *Tidsskrift for æstetik og pædagogik*.
- Komischke-Konnerup, L. (2018). Gentagelsens pædagogik. *En almen pædagogisk undersøgelse af pædagogisk praksis for unge med særlige behov*. Ph.d.-afhandling, Aalborg Universitet.
- Kusk, H. (2022). Skabende fællesskaber omkring materialer. In Hammershøj, L. G. (red.) *Legekunst: Leg, dannelse, kunst og kultur i dagtilbud* (pp. 199-218). Samfundslitteratur.
- MacLure, M. (2013). Researching without representation? Language and materiality in post-qualitative methodology. *International journal of qualitative studies in education*, 26(6), 658-667.
- Mellor, K. (2022). Developing a decolonial gaze: Articulating research/er positionality and relationship to colonial power. *Access: Critical explorations of equity in higher education*, 10(1), 26-41.
- Mignolo, W. D. (2009). Epistemic disobedience, independent thought and decolonial freedom. *Theory, culture & society*, 26(7-8), 159-181

- Mignolo, W. D., & Walsh, C. E. (2018). *On decoloniality: Concepts, analytics, praxis*. Duke University Press.
- Nørgaard, F. O. (2025). Frihed i fritidspædagogik: et dansk perspektiv. *Educare*, (1), 45-71.
- Taguchi, H. L. (2010). *Going beyond the theory/practice divide in early childhood education: Introducing an intra-active pedagogy*. Routledge.
- Prange, K. & Strobel-Eisele, G. (2015). *Die Formen des pädagogischen Handelns: Eine Einführung*. W. Kohlhammer.
- Prout, A. (2004). *The Future of Childhood: Towards the Interdisciplinary Study of Children*. Routledge.
- Sauzet, S. (2025). Hesitation – Exploring Ambivalence, Ambiguity and Avoidance in Children's Educational Lives. *Barn*, 43(1–2), 157–172. <https://doi.org/10.23865/barn.v43.6417>
- Spyrou, S. (2016). Troubling children's voices in research. In Esser, F., Baader, M. S., Betz, T., & Hungerland, B. (Eds.). *Reconceptualising Agency and Childhood. New perspectives in Childhood Studies* (pp. 105–118). Routledge.
- Waterhouse, A. H. L. (2021). Materialpoetiske øyeblikk: En art-ografisk studie av små barns eksperimentelle materialprosesser i barnehagen.

Acknowledgements

The authors acknowledge the financial support from the project EXPECT_Art – EXPLoring and Educating Cultural Literacy through Art, which has received funding from the European Union's Horizon Europe research and innovation programme under grant agreement N°101132662.

Foto krediteringer

Pernille Welent Sørensen: Lp cover – Greace, Louisianas koncertsal, Kabelkasse (modelfoto).
Institut for Børnekultur: Kostumeworkshop, Ninjakappe, maske og sværd.

Biografier

Pernille Welent Sørensen, ph.d., lektor, er tilknyttet projektet som forsker ved Professionshøjskolen Absalon, Center for Pædagogik, i forskningsmiljøet Bevægelse, kreativitet og æstetik i pædagogisk arbejde og har forinden arbejdet i mange år inden for scenekunst for børn og unge. Pernille er optaget af æstetik, børnekultur, kunstbaserede metoder, nymaterialistisk og posthumanistisk tankegods og hvordan børn, (voksne og verden) bliver til i komplekse samspil.

Rikke Brown, ph.d., lektor, deltager i projektet som forsker og projektleder for Professionshøjskolen Absalon. Rikke er forsker i Center for Pædagogik i forskningsmiljøet Pædagogisk arbejde med familier, børn og udsathed, hvor EXPECT_Art er forankret. Rikkens forskning er informeret af uddannelsessociologi og pædagogik, og hun er optaget af ulighed, og hvordan skolers og institutioners organisering skaber og udfordrer ulighed.

Marie Grønbæk Bjerregaard, læreruddannet, projektkoordinator og Maria Bach Boserup, cand. mag., projektleder deltager i projektet som kulturaktører fra Institut for Børnekultur i Viborg – et videns-, udviklings-, og projektcenter dedikeret til at fremme

og styrke kunst og kultur i børns liv. De er sammen med det øvrige Institut optaget af, hvordan professionel kunst og kultur møder pædagogik når målet er, at alle børn har ret til kunst og kultur.

Gro Hellesdatter Jacobsen, ph.d., lektor, er forsker i projektet og lektor ved Center for Uddannelsesforskning på Aalborg Universitet. Gro har en baggrund i idéhistorie og pædagogik og er optaget af sammenhænge mellem pædagogik, migration og ulighed. I projektet handler det bl.a. om, at fx børn i udsatte boligområder ikke »mangler« et forhold til kunst og kultur – de har, som kulturelle væsener, allerede kulturel literacy.

Søren Sindberg Jensen, ph.d., lektor, er forsker i projektet og koordinator på vegne af Syddansk Universitet, hvor han er lektor ved Center for Gymnasie- og Erhvervsuddannelsesforskning på Institut for Design, Medier og Uddannelsesvidenskab. Søren arbejder med kunstbaserede og børne-centrerede forskningsmetoder og er blandt andet optaget af kritiske perspektiver på fagdidaktik og undervisningsudvikling.